

била се прѣобърнала на арсеналъ, въ който денонощно се лѣяли куршуми. По негова поржчка, прочутата по онова врѣме *джеражка* баба Сотирѣца, майка на пѣвеца даскалъ Яни Сотировъ, била приготвила нужнитѣ мехлеми и приврѣзки за възстанието.

Тукъ нека споменемъ и това, че прѣзъ пролѣтѣта на 1866 год. Анастасъ Х. Добревъ съ нѣколцина свои другари излѣзалъ на планината *Българка* (въ Сливенския балканъ) и се срѣщналъ съ войводата Панайотъ Хитовъ, съ когото размѣнили мисли за прѣдприемането на едно по-общо и повнушително дѣйствиe съ съединени сили.

Началникътъ на казашкия полкъ Михаилъ Чайковски (Садъкъ-паша), който познавалъ храбростѣта и дарбитѣ на Анастасъ Х. Добревъ, не веднажъ е каниль този послѣдния да постѣпи като офицеръ въ полка му, но Анастасъ е отказвалъ. Старитѣ сливенски волентири Хаджи Александрия Диямантиевъ, Кюркчи Тодоръ Кехая Николовъ, Михаилъ Тодоровъ, попъ Юрданъ попъ Димитровъ и др. сжщо се отнасяли съ голѣмо уважение къмъ Анастаса и го посочвали като най-способния да поведе възстанието.

Прѣзъ 1864—66 г. Анастасъ Х. Добревъ е билъ учитель въ централното мъжко училище въ Сливенъ (срѣщу кжщата на Добри П. Миновъ). Прѣподавалъ тамъ български, аритметика и очерки отъ българската история. Любимиятъ му, обаче, прѣдметъ билъ българската история, която той прѣподавалъ съ увлечение, плѣнявайки ученицитѣ си съ своитѣ разкази върху нейнитѣ славни епохи, подвизитѣ на българскитѣ царе и старата българска слава.

Прѣзъ цѣлия си животъ той е проповѣдвалъ революционни идеи между своитѣ съграждани и по-възрастни ученици.

Анастасъ Х. Добревъ обладавалъ и музикаленъ даръ: свирѣлъ прѣвъзходно на флейта.

Около 1866 год. извѣстниятъ турски реформаторъ Мидхадъ-паша — който тогава билъ главенъ управитель (валия) на Дунавския валиетъ (Туна-вилаети), а по-послѣ, слѣдъ като устрои свалянето и умъртвяването на Абдулъ Азиса, стана великъ везиръ и се опита да осуети цариградската конференция, като застави Абдулъ Хамида да прогласи прословутата турска конституция (1876 г.), — билъ скроиль единъ хитъръ планъ за убиване народния духъ у българитѣ чрѣзъ създаване на *смѣсени* училища за съвмѣстно обучение или по-точно чрѣзъ сливане на българскитѣ училища съ турскитѣ. Той прѣдставиль своя реформенъ проектъ въ такъвъ привлекателенъ видъ, щото къмъ него прѣдразположилъ дори такива просвѣтени българи като Никола Михайловски, Никола Геновичъ, редакторъ на „Турция“ и др. Споредъ